

Se sininen koulureppu

- Tuo on kyllä poikien reppu!

Olisiko enää kamalammin voinut sanoa ekaluokkalaisen tyttölapsen koululaukusta heti ensimmäisenä koulupäivänä? Poikien reppu! Pojathan olivat ihan HYI ja YÖK eivätkä tytöt halunneet edes olla poikien kavereita, saati sitten omistaa jotain poikamaista. Kuitenkin jonkun mielestä minulla oli poikien reppu. Ettäs kehtasi! Katsoin moisen loukkauksen suustaan päästänyttä tyttöä niin pelottavasti kuin kuusivuotias suinkin osasi ja sähähdin:

- Eikä ole!

Taisin olla hyvin vakuuttava, sillä koskaan toiste ei reppuani haukuttu poikamaiseksi, vaikkei se todellakaan ollut kovin tyttömäinen.

Itse olin repustani ylpeä. Olin saanut sen viikkoa ennen koulun alkua ja joka päivä olin harjoitellut sen avaamista ja sulkemista. Salkkumallinen reppu oli tummansinistä nahkaa (siis poikien värinen) ja kansiläppä suljettiin kahdella metallilukolla. Lukoista kuului mukava "klips", kun ne painoi auki ja "klaps", kun ne sulki. Kansiläppään oli painettu valkoisella värillä kaksi susikoiran päätä.

Myöhemmin olen kyllä ihmetellyt valintaani. Kuinka kummassa olin halunnut sinisen repun, kun kaikki muut tytöt suosivat punaista?

Miten ihmeessä olin viehätynyt susikoiran päistä, vaikka pelkäsin koiria? Olinko pienessä päässäni ajatellut, että koiran kuvat pitäisivät vihaiset irtokoirat loitolla, kun painelen reppu selässä koulutietä? No, eivät pitäneet. Eräänkin kerran juoksin hädissäni mummun luo Palonkylän kaupalle, kun olin nähnyt ison koiran lönyttelevän vapaana.

Ei niitä koiria onneksi joka päivä vastaan juossut. Niinpä alkutalvella saimmekin naapurintytön kanssa kokeilla kaikessa rauhassa, kuinka "Heikki helleri, kupu kelleri, laski laukulla mäkeä". Kun Preenmäki oli jäänyt sopivan liukkaaksi, kilpailimme kumman repulla pääsee pidemmälle. Eihän ekaluokkalaisella käynyt mielen vieressäkään, että homma voisi olla jotenkin vaarallista,

vaikka autotiellä oltiinkin. Ja kun sitten kotona kerroin innoissani, että minun reppuni luisti paremmin, niin äiti ei ollut ollenkaan yhtä innoissaan.

Joulun alla koulussa harjoiteltiin uutta joululaulua. Opettaja jakoi kaikille monisteen laulun sanoista. Siihen aikaan monistuspaperi oli melkein harmaata ja teksti oli violettia. Jo pelkkä moniste oli mielestäni hyvin jännittävä, mutta vielä jännittävämpää oli se, että teksti saattoi kuulemma haihtua paperista. Vein monisteen kotiin, jotta voisin laulaa kotonakin ja käsittelin paperia kuin kalleinta aarretta. Silloin reppu sai olla aarrearkkuna.

Repussa kulki kotiin monta mukavaa muistoa, kuten huopakankaasta tehty intiaanipäähine, johon oli liimattu kimaltavia koristekiviä ja monenvärisiä höyheniä. Ja kissa, jonka vessapaperirullavartalo oli päällystetty omasormisesti virkatulla silmukkapötkyllä.

Susikoirareppu oli uskollinen koulukaverini kolme vuotta. Neljännellä luokalla repun syrjäytti punavalkoinen putkikassi. Ei siksi, että reppu olisi ollut jo vanha ja kulunut, sillä se oli vieläkin kuin uusi, vaikka sillä oli laskettu mäkeäkin. Mutta halusin vaihtelua. Sitä paitsi olin jo siinä iässä, jolloin tytön eniten käyttämät sanat ovat "kun kaikilla muillakin on".

Tummansininen reppu päätyi komeroon ja sieltä edelleen varastoon, jossa se ehkä makaa vieläkin muun tavarapaljouden alla. Monenlaisia koululaukkuja olen käyttänyt putkikassinkin jälkeen. Monet laukut olen jo unohtanut, mutta se ensimmäinen niistä ei unohdu koskaan. Se sininen koulureppu.

Niina Korpela

Juttu on julkaistu Raahen Joulu -lehdessä vuonna 2003 .